

Ragıp Zarakolu: Kendisi mezarda ama ruhu ülkeye egemen

Posted on 29/07/2017

✘ 12 Eylül darbesinden sonra, CHP kitlelerini pasifize etmek için göstermelik bir MHP operasyonu yapıldı. İlk başta Türkeş ve arkadaşları yeraltına inip “faaliyete” devam etmeyi ciddi biçimde tartıştılar. Türkeş de zaten Demirel ve Ecevit gibi kolayca ele geçirilemedi. Kapı ardındaki pazarlıklardan ve verilen teminatlardan sonra, Türkeş teslim oldu. Necmettin Erbakan, Doğu Perinçek ile birlikte, Mamak’ta değil, Ordu Dil Okulunda ağırlandı. Demirel ve Ecevit ise Zincirbozan ordu tesislerinde bir süre tutuldular.

Verilen en önemli teminatlardan biri MHP’li militanların siyasi suçtan değil, adli şiddet suçlarından dolayı yargılanacakları oldu. Bu nedenle hüküm giyseler bile, çok uzun olmayan sürelerdeki hapisliklerden dolayı cezaevinde kalsalar bile, peşpeşe yapılan infaz yasası düzenlemeleri adı altında çıkarılan örtülü af yasaları ile serbest kaldılar. Ama göstermelik olarak ilk günlerde CHP kitlelerinin güvenini sağlamak için Ülkücü bir genç idam bile edildi.

Bu dönemin en iğrenç uygulamalarından biri, tam bir temerküz kampı olan Mamak’ta, “karıştır/barıştır” uygulaması ile Ülkücü militanlar ile Devrimcilerin aynı hücrelere konulması idi. Ülkücüler de Mamak da ağır işkencelere maruz kaldı.

Kendi arkadaşlarının katilleri ile aynı hücreyi paylaşmaktan daha ağır bir işkence olabilir mi? Bunlardan biri de, Ülkücü gençliğin lideri konumunda olan Muhsin Yazıcıoğlu idi. Belki de aynı hücreleri paylaştıkları solcular ile ilk insani teması kurdular. Bu durum MHP içinde ilk kırılmayı getirdi. Genç Ülkücüler Devletin hareketi kullandığı, sonra da sattığı inancındaydı. Bu bölünme BBP’nin oluşmasına yol açtı. “Bir daha kendimizi kullandırmayacağız” havalarındaydılar. Ama Yazıcıoğlu’nun kendisine karşın, tabanını

Ergenekon itiş-kakış döneminde, Dink cinayetinde ve başka operasyonlarda kullanmayı başardılar.

Darbe öncesi fiili iç savaş döneminde bütün devlet mekanizmaları gibi, polis de bölünmüştü. MHP eğilimliler Pol-Bir etrafında toparlanırlarken, CHP eğilimliler, hatta daha sol eğilimli olanlar Pol-Der etrafında toparlanmıştı.

Bizdeki Devlet akli ilginçtir: Pol-Bir üyeleri Devrimci gençlere şiddet uygularken, Pol-Der üyeleri de Ülkücülere şiddet uygulamaktan kaçınmıyordu. Ama sonunda en ağır şiddete maruz kalan Pol-Der yöneticileri oldu. 12 Eylül cuntasının devrimci hareketleri çökertme operasyonlarında Pol-Bir kadroları önemli işlev gördü. Ankara'da Dev-Yol'u çökertmeyi başaran, DAL gurubunun elemanları onlardan oluşmakta idi.

12 Mart'ın sonuç olarak çökmesinden sonra, kamuoyundaki egemen genel kanı, "bir daha darbe olmaz" şeklinde belirlenmişti. Hatta 12 Eylül darbesinden sonra çıkma şansızlığına uğrayan sol kuramsal bir dergi, "darbe olmaz" analizini içermekteydi.

Biraz geriye dönecek olursak, 12 Mart'ın iflası ve Ecevit'in "Kemalist" mirası terk etmesi, CHP'nin oy patlamasına yol açmıştı. Trakya, İzmir, Karadeniz gibi geleneksel olarak anti-CHP eğilimli olan yörelerde bile, CHP bir oy patlaması yaşamıştı. Bu yöreler sosyal olarak Balkan göçmenlerinin, Alevilerin, Gürcü, Laz, Hemşinli vb. gibi farklı kimliklerin yaşadığı alanlardı. Ülkücü para-militer şiddet karşısında Ecevit CHP'sinin etkisiz kalması, bu yörelerdeki genç kuşakların hızla radikalleşmesine, öz savunma çabasına girişmesine neden oldu. Ama bu direniş aynı zamanda bir çok başlılık içinde ve kendi aralarında da şiddet uygulamaktan kaçmama eğiliminde idi.

Direniş hareketlerinin özellikle 1975 sonrasında kitleleşmesi, Ecevit 'i son derece anti-sol bir söylem de kullanmaya itti. MHP'nin paramiliter yapılanmalarının şiddete başvurması, CHP oy tabanının çocuklarının hızla radikalleşmesine yol açtı. Ve bunlar, 12 Eylül cuntası

tarafından çok ağır cezalandırıldıkları gibi, siyasal hakları da ilelebet ellerinden alındı.

MHP'li siyasetçilerin bir bölümü ANAP gibi “merkez sağ” partilere girerek, TBMM üyesi olmanın ötesinde hükümetlerde bakan olarak da görev aldılar. Bunlardan biri de, 90'lı yıllardaki Kirli Savaş sonrası dönemde kurulan, Çiller başkanlığındaki DYP-MSP koalisyon hükümetinin içişleri bakanı olan Meral Akşener'di. Şimdi, RTE karşısında yeni “umut” simgesi yapılmaya çalışılan hanımefendi.

MHP, küçük bir parti; ama bir devlet partisi, hatta devlet bizlerden sorulur havalarında olan bir parti. Kritik dönemlerde oy gücünün çok ötesinde roller üstlenen bir parti. Aynı zamanda devletin ciddiye aldığı bir parti. MHP “vetosundan” her zaman çekinilmiş, onun vizesinden sonra bazı girişimlere cesaret edildiği de olmuştur. Örneğin, Mardin Belediye Başkanı Ahmet Türk'ü bırakmaya ANAP, ancak Bahçeli'nin vizesinden sonra cesaret edebilmiştir.

Bu nedenle, Ermenistan Cumhurbaşkanı Der Petrosyan, MHP vetosunu en azından tarafsızlaştırmak için, Türk devleti ile görüşmeden önce Türkel ile görüşmeyi daha “rasyonel” bulmuştur. Kararlaştırılan İkinci buluşma olmadan, Türkeş esrarengiz bir biçimde ölüvermiştir. Kim bilir belki derinin de derini vardır, Türkeş'in de aşmaması gereken sınırlar olabilir bu ülkede!

Türkeş, 12 Eylül sonrasında, “biz hapisteyiz ama düşüncelerimiz iktidarda” demişti. Bu tür paramiliter yapılanmalar sadece bizde değil, Latin Amerika'da, Güney Doğu Asya'daki Milli Güvenlik devletlerinde de, solun, devrimci hareketlerin yükselme dönemlerinde kullanıldılar. Arjantin, Uruguay, Şili, Kolombiya gibi ülkelerde... Gerek üst düzey komutası, gerek bu tür kadrolar eğitimlerini, kimi Pentagon alt yapılanmalarında gördüler.

Başbakan Ecevit, kontrgerilladan yakınırken, yetkililerden birinin, “Kars'daki MHP başkanı, bölgede sorumlu, ama iyi adamdır” açıklaması ile hayretlere düşebilmiştir.

Kurucu önder Türkeş, 1944 yılında henüz genç bir teğmenken, Almanya bağlantılı Turancı hareket kadroları ile birlikte tutuklanmışken, 1957 yılında ABD’de özel eğitimden geçmişti. 1944 yılında Nazi bağlantısı ile tutuklanmış olması her hangi bir sorun yaratmamıştı!

1968 devrimci gençlik patlaması yaşanırken, yeniden “göreve” çağrılmış, bir yandan CKMP’yi ele geçirirken (Türkeş parlamento’ya 1965 seçimlerinde girmiştir), 1969 yılında ise bir yandan MHP adını alırken, öte yandan komanda eğitim kamplarını kuruvermiştir. 69-71 arası devrimci gençliğe karşı üniversitelerde ciddi bir silahlı, organize bir saldırı başlatılmıştı. O dönem, MHP’nin tek milletvekili vardır ve o da Türkeş’tir.

1975 tam da 31 Mart’ın yıldönümünde kurulan Demirel’in 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti sırasında, Türkeş başbakan yardımcısıdır. MHP’nin TBMM’indeki üye sayısı ise sadece 3’dür. Evet üç! “Sızmayı” sadece Gülenciler mi yaptı sanıyorsunuz! Üniversitelere el koyma yeni mi sanıyorsunuz? Demirel, ODTÜ’yü MHP’li bir rektöre teslim etmeye kalkacak, ciddi bir öğrenci direnişi ile karşılaşacaktı. (Bugünün farkı ciddi bir direniş olmayışı). Bu arada CHP’den kopma C. Güven Partisinin de bu koalisyonda yer aldığını hatırlatmadan geçmeyelim. Siyasal İslamcı partinin de partner olduğunu unutmayalım. Ve maalesef, Alevi oyların TİP’e kaymaması için kurulan Mustafa Timisi’nin Türkiye Birlik Partisinin de 1. MC’den yana oy kullandığını da.

1. MC döneminde Hükümete girmeyle MHP’nin devlet içinde hızlı kadrolaşması başlar. 1977 seçimlerinde artık 16 milletvekilleri vardır (%6 oyla; yani o zaman %10 baraj olsa parlamentoya girmeleri mümkün değildir).

21 Temmuz 1977 tarihinde kurulan 2.MC Hükümetinde, ki 5 ay devam etmiştir, Türkeş yine başbakan yardımcısıdır.

Ecevit’in kurduğu 42. Hükümeti oluşturan koalisyon içinde, anti-komünizmi ile namı Prof. Dr. Turhan Feyizoğlu (Cumhuriyetçi Güven Partisi), 1968’in ünlü “zehir hafiyesi” Dr. Faruk

Sükan (DP) Başbakan yardımcısıdır. Ve CHP'nin oy tabanı partilerinin "sol" olduğu düşüncesindedir. Fiili içsavaş durumu ise daha da şiddetlenerek devam eder.

Ecevit'in DSP'si , 1999 seçimlerinde trajik biçimde sonlanan kısmi bir başarı kazandı. Eşinin bile içine sindiremediği bir biçimde, bir anlamda kanlısı ile koalisyon hükümeti kurdu. MHP yine Başbakan yardımcılığını kapmıştır! 19 Aralık cezaevi kıyımı bu dönemde yaşandı. Soykırım inkarcılığı bu dönemde devletin milli güvenlik teması haline getirildi. Devlet Bahçeli, MGK içinde yeralan ASMKK'nın (Asılsız Soykırım İddiaları ile Mücadele Koordinasyon Kurulu) başkanı oldu.

MHP'nin yaşadığı en büyük şok, 2015 Haziran seçimlerinde, "bölücü" ve baş düşman ilan ettiği, Kürtlerin ve Türkiye solunun ortak partisi HDP'nin kendisi gibi 80 milletvekili çıkarması oldu. 2015 Kasım seçimlerinde ise durum daha da beterdi. "Bölücüler" 59 milletvekili çıkarırken, MHP 40 milletvekili çıkaracaktı.

Şimdi tek parti hükümeti söz konusu, Türkeş'in oğlu başbakan yardımcısı idi bir hafta öncesine kadar. Ama MHP lideri Bahçeli'nin istemi üzerine.

Baba Türkeş, "Biz hapisteyiz, ama fikrimiz iktidarda" demişti 12 Eylül günlerinde. Bugün ise, Baba Türkeş'in ruhu bırakın Hükümeti, Türkiye'ye egemen!

Her iktidarın parçası oldukları dönem felaketlerle dolu olmuştur. Baş sıkışan her düzen partisi onlara "sığınır". Şimdi ise tavan yapmış durumda.

Kaynak: artigercek.com